

дѣ завърнатъ бой до умирање! И двѣтъ страни сполучиха. На селото ни хвърлихъ 37 кесии пари (една кесия е равна съ гроша 500) канъ парасъ Отсѣдиха за банъ кръвници дѣда Срѣпка, Тодора Чалгѣна и Тодора Кръстѣва, които прѣкараха прѣзъ ножъ (заклаха)

„Ами паритѣ? 37 кесии грошове туй! А пѣкъ ние бѣхме вече охлѣзнале. Додѣто ги исплатимъ, съ лико се упасахме. Вече бѣхме на очи, отъ дѣ да се зададе войска, турци, пѣтници въ наше село ще кондисватъ. Уголѣхме до сущѣ. Не би. Най-сѣгнѣ се дигнахме цѣло село, изсѣлихме се и отидохме та се заправихме въ гората, въ едно отстранено отъ пѣтя мѣсто, това ново село нарѣкохъ „Бѣжане“. Тукъ малко рахатъ видѣхме. Подиръ 6 години, отка се заселихме въ „Бѣжане“ зададе се Юсеинъ-паша муаребеси. Доди Русията и въ наше село, задигнахме се подиръ Руситѣ, и хайде въ Карнобатъ. Отъ тамъ, като се теглиха Руситѣ и ние отидохме подиръ имъ, отидохме до Басарабията и тамъ се распиляхме по селата: Задунайка, Шекерлий, Чукракюй. Тукъ ние живѣхме цѣли три години. Повече отъ насъ татѣкъ си останаха и вече не се завърнаха. Но ние, по сиромаситѣ, като нийдѣ неможахме да заловимъ темелъ, додохме си пакъ назадъ въ нашето село, но не въ „Бѣжане“, а въ първото, само че не се заселихме пакъ до пѣтя, но излѣзохме на горѣ отстрана отъ пѣтя, дѣто е селото ни и сега.

„Прѣди да додимъ ние въ селото си, турци отъ разни страни надошле и заселили най-хубавата страна на селото, отъ това и днесъ турцитѣ сѣ повече въ наше село. турци 120 къщи, а българитѣ 52“